

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 083 לתאריך: 8/7/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים

An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

131

כל סוטה ימי קיץ

This week's Editorial:

Yoram Benhaim, Roy Bouskila, Benny Goldberg,
Avi Rozenkrantz, Dani Namali, David Ellman

המערכת לשבוע זה:

יורם בן-חיים, רוי בוסקילה, בני גולדברג, אבי רוזנקרנץ,
דני נמלי, דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

להבהרה. שיהיה ברור!!

אני, דוד אלמן, BBM1, מצהיר בזאת חגיגית שאינני עורך "כל סוטה"!!
עסוקי בעיתון הוא "העמדה" בלבד, כלומר אדאג לכך שבלוק ענק של מילים יהיה קריא
ע"י ארגון מראה הכתבה, הכנסת רווחים ומעט דמויות ואיורים. זה הכל!!

עיתון "כל סוטה" אינו שייך לשום מוסד, גוף או אדם.
"כל סוטה" הינו עיתון עצמאי הנשען על המערכת השבועית של הכותבים בו.
המערכת איננה קבועה. היא משתנה על פי הכותבים.
אם כל הכבוד ל-170 הקוראים, מי שמתחזיק את העיתון מעל למיים הינם
הכותבים ולא הקוראים, וכרגע ישנה קבוצה לא קטנה של כאלה.

אני מאמין שהעיתון ימשיך להתקיים כל עוד ישנו מספר מינימאלי של אנשים שיש להם את
האומץ להתבטא בפומבי!!
אין ספק ש-"מה יגידו?" הינו המכשול העיקרי לקיומו של העיתון.
ראה כדוגמא את מותו ללא עת של עיתון הקהילה "דברי הכפר"!!

המסקנה המתבקשת היא שהאחריות לכל דבר סביב העיתון הזו הינה בידיהם של אלה
שכותבים. כלומר אם משהו מציק, מצחיק, משעמם, לא מעניין, מעצבן, מפתיע, מרגש,
סוחט דמעות.... הדבר נובע מעצם זה שמישהו העז לכתוב, ורק לאחר מכן
כיצד הקורא מפנים את הכתוב.

קורא שאינו כותב, הינו בחזקת "שבוי" של הכותב. (משפט פיטאגורס מס. 83)

באחד העמודים בהוצאה זו, הכנסתי כתבה של מערכת "כופרי הדבר", עיתון בני
המשק בשנים 1998-2004, כתבה המדברת בעד עצמה על נושא הכתיבה בכלל.

אני מאמין שקהילה ללא פינה להתבטאות חופשית, הינה קהילה נכה!
הכוונה למקום בו ניתן להתבטא בקלות וללא מכשולים טכנים ובעיקר ללא צורך להביט
לאחור מעל לכתף בחשש של "מה יגידו?"

האם יש לנו את זה כקהילה, או לא?

דוד אלמן

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

חג המשק

מפאת כבודם של מייסדי המקום וותיקיו, אני מאחל לכולנו חג שמח.

זה כל מה שיש לי לומר בשלב זה.

בז אטמן ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

ידיעון פנימי מס' 6 :**שלום רב,**

לפני שבועיים בערב שישי הזמנו את זמי בן צבי לארוחת ערב , אנחנו נוהגים לעשות זאת מדי פעם .
ישבנו בגינה סביב לשולחן ערוך בצניעות , ואז הוגש מרק עוף (של פעם) .
ראיתי בזווית העיין כיצד זמי גומע מהמרק ועיניו קורנות מאושר , כמה טעים , כמה אני מתגעגע ... אמר.
בסוף הארוחה עזרתי לו להגיע לקלנועית , הוא התיישב זקוף הניע ונסע לביתו --- בודד .

השבוע קראתי פרסום בידיעון מס' 6 .
בו נודע על **ניצחון מוחץ** של הקיבוץ נגד חבר ותיק (מעל 90) זמי בן צבי .
תביעה שהתבררה בבית משפט .
אני לא מכיר את כל העובדות , וכמובן לא שש להיכנס אליהן , אני מניח שהקיבוץ טען לצידקתו ,
אני מניח שגם זמי קצת צודק .
האמת כנראה באיזה שהוא מקום באמצע .
מה שכן ברור לי מעבר לכל ספק , זה שאסור היה להגיע לנקודה זו .
תעודת עניות למערכת שמביאה אחד ממייסדיה , איש נעים הליכות , מלח הארץ לפת לחם.
אני מרשה לעצמי הפעם לדרוש מהנהלת הקיבוץ למצוא דרך להחזיר לזמי את כבודו אליו הוא זכאי בזכות .

בברכה ,
בני גולדברג

אנחנו על המפית

קצת נחת (?)

תלוי כמובן איך מסתכלים על זה

משהו שמופיע בכל עיתון דיגיטאלי לגבי כפר הנשיא וה"מוזרים" שעברו דרכו....
כלומר מרגרט ט'צ'ר, מיטראן ובוריס ג'ונסון.... "הוא מלונדון..."

זה הקישור

אם זה לא פועל, הינה הקישור בתוויות:-

http://news.walla.co.il/item/2975497?utm_source=facebook&utm_medium=sharebutton&utm_term=social&utm_content=facebook&utm_campaign=socialbutton

או בקיצור: <http://goo.gl/8FQgSI>

מה שפחות מציק (-):

דוד אלמון

תשמעו סיפור שלא היה באמת / דוד פלמה

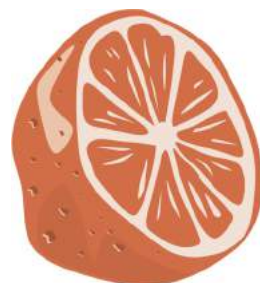
בשנת 1984 עדיין עבדתי בפרדס של כפר הנשיא, שנמצא אז ליד קיבוץ אילת השחר. בבוקר היינו יוצאים עם הנץ החמה לדרך, לא לפני שהיינו מעמיסים על הרכב חמישה שישה מתנדבים מחו"ל, סוג של בני אדם שהירבו לפקוד אז את אומת הקיבוצים.

באותו יום עליו אני מדבר הצטרף לצוות המתנדבים מתנדב אנגלי בלונדוני בעל רעמת שיער פרועה שהייתה מסודרת לו על הראש כמו ערימה של חבילת קש שנשכחה בשדה.

הבחור הצעיר בקושי התעורר כאשר הפקדתי בידו את המקטפה ושיגרתי אותו עם סולם להתחיל לקטוף אשכוליות. בדרך אל העץ הוא נכשל פעמיים בסולם שנכנס אל בין רגליו ופעם אחת הוא נכנס עם הראש בלי שום סיבה במרסס שעמד בצד ולא הזיק לאף אחד.

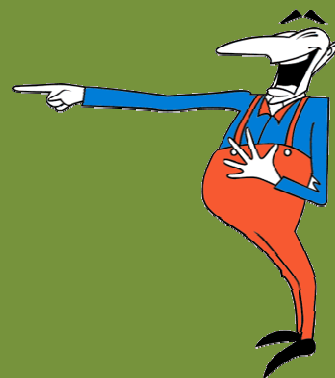
כעבור כמה רגעים הוא נעלם במרומי עץ אשכוליות אחד, ממש כמו ארול של מאיר אריאל, וכמה דקות אחר כך הזעקות שלו כבר הרעידו את כל עמק החולה. לקחתי אותו ואת האצבע החתוכה שלו לבית חולים זיו המכונה בית קברות זיו בצפת וכאשר הפקידה בחלון הקבלה שאלה אותו "איך קוראים לך?" תרגמתי לו את השאלה לאנגלית והבחור ענה: "בוריס, בוריס ג'ונסון".

פאק, אילו הייתי יודע אז מי הוא יהיה בעתיד יכול להיות שהייתי יכול לשנות אותו, את העתיד אני מתכוון, אבל לא ידעתי, כי בחיים כמו בחיים אירועים מהעבר מתפענחים רק בעתיד ואי אפשר לשנות את זה. כי ככה זה. וזהו.

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

קולחי גליל עליון

שם השולח: רוי בוסקילה

כותרת: 'קולחי גליל עליון' ותשתיות כפר הנשיא

תוכן: 'קולחי גליל עליון' ותשתיות כפר הנשיא

לאורי ולכל החברים שלום,

בעקבות מכתבך (אורי) שחולק לתאי הדואר לפני מספרים, אני מבקש להבהיר מספר דברים:

1. המועצה וועד ההנהלה עדיין לא סיימו לדון בנושא. כפי שרשום בדו"ח האחרון, אנחנו עדיין

במו"מ עם "קולחי גליל עליון". אם וכאשר יהיה סיכום, הנושא יעבור לדיון באסיפה והצבעה בקלפי, שם יוכל כל חבר להביא הצעות חלופיות.

2. מרבית ישיבות המועצה הן פתוחות ואתה מוזמן להגיע לפגישה הבאה בנושא. אם להתנהלות זו אתה קורא 'חוסר שקיפות', כנראה שאני לא מבין מה זו שקיפות! האם באמת תיאר לעצמך שנושא כל כך משמעותי לא יגיע לאסיפה?

3. 'קולחי גליל עליון' זו עמותה ללא כוונת רווח, הגובה כספים לצורך כיסוי הוצאות בלבד, זאת בניגוד לבנקים שמטרתם היא כמובן רווח לעצמם. גם ההיטל שהם ייגבו קבוע בחוק והם אינם רשאים להעלות את הסכום. מהפגישה איתם עולה כי לאור ההגבלה החוקית הנ"ל, המצב הוא הפוך ממה שאתה מתאר: הם נזקקים לסיוע מהמדינה על מנת לכסות את עלויות ההשקעה. מבחינה זאת יש להם יתרון משמעותי בעצם יכולתם לגייס משאבים מהמדינה.

4. אם אתה (אורי) רוצה להציע שכפר הנשיא ייקח חלוואה על מנת 'לבצע את זה בעצמנו', זוהי זכותך להביא זאת לאסיפה. בעיני זה כלל לא מעשי ואתנגד לכך בכל תוקף אך זאת זכותך.

5. לצערי, ה'מליונים' שאתה (אורי) ואחרים מדברים עליהם בזמן האחרון, הם לא הרבה מיליונים. בשנת 2015 וב-2016 נאלצנו להשתמש בחלק גדול מכספים אלו על מנת לעמוד בכל ההתחייבויות שלנו ובראשן הפנסיה לחברים. הרעיון של שימוש בכספים אלו לשדרוג התשתיות הוא רעיון מצוין רק שנכון להיום אינו בר יישום.

6. אשר לנושא מחיר המים, יש להבין שהמצב כיום אינו מוסדר כמו שצריך ובכל מקרה יהיה עלינו לבצע את השינויים הדרושים על מנת להביא את מערכת המים לתקן הנדרש ולהסדירה לפי דרישות המחוקק ודבר זה כשלעצמו ידרוש עדכון מחירים, לא משנה מי יבצע את השדרוג.

לסיום, הנושא עדיין בדיונים. המועצה דיווחה לחברה דיווח ראשוני ובהמשך מתוכננים ערבי הסבר לחברה וכמובן דיון באסיפה והצבעה בקלפי.

בברכה – רוי ב' (יו"ר המועצה)

תשתיות כפר הנשיא / דוד אלמן

אינני מומחה גדול בתשתיות מים חשמל וביוב אבל בעיני תקשורת אני חושב שיש לי מה לומר.

אני מניח שהדברים האמורים נכונים במידה רבה לתשתיות האחרות.

ראשית: התשתיות של כפר הנשיא הם נכס = משאב = מקור הכנסה!!

לפני שנים רבות היינו באחזקת תשתיות של בזק והיה לנו אסור בתחלית האיסור לגעת ו/או להשתמש בתשתיות. החיוב החודשי היה גבוה כפי שבזק יודעים לדרוש.

מרכז המשק דאז הביא אותנו, בתמיכתי המלאה, לבעלות על התשתיות וראה זה פלא, עלות אחזקת התשתיות ירדה ב 50% !!!
תארו לכם שאת כל תשתיות האינטרנט והכבלים היו צריכים לחפור מחדש כי "בזק" בעלי התשתית לא היו מוכנים שישתמשו בתשתית שלהם.

חברות חיצוניות באו בהצעות די מפתות לרכוש את התשתיות ולנהל לנו את המשאב היקר הזה. עקב כך הבאתי לכאן במיוחד את מנכ"ל הנסר הקיבוצי (מחלקת התקשורת בתק"מ), בועז שני, כדי להסביר להנהלה דאז את חשיבות החזקת המשאב הזה בידינו. לשמחתי, קיבלה ההנהלה את העניין וכך תשתיות התקשורת הן בידינו עד עצם היום הזה.

אין לי מידע בעניין ואני חייב לומר שאני ניזון משמועות בלבד כרגע, אבל אני שומע דיבורים על העברת התשתיות השונות לחברות חיצוניות.
דוגמא לכך היא עניין "קולחי גליל עליון" - אינני מתווכח כרגע על מה שכנראה עדיין לא הוחלט ממילא, אבל ברור לי לפחות שאת התשתיות שלנו אסור להעביר לגוף חיצוני כלשהו, ויהיה זה גוף "פילנטרופי" ככל שיהיה.

כדי לסבר את האוזן יש לזכור שתשתיות "הוט" אצלנו הן במחיר מצחיק יחסית לשאר הארץ וזאת בשל העובדה שחברת "הוט" משתמשת בתשתיות שלנו וישנו קיזוז רציני במחיר עקב כך.

ולסיום.... קוריוז

הצעתי ליובל שאת כל תשתיות הביוב יעבירו לביוב אלחוטי.
לא מבין למה הוא התגלגל על הרצפה עקב כך. מקווה שהוא בסדר :-)

THE REAL ISSUES!

/ Yoram Benhaim

Last week Kol Soteh had some hints of anger, bitterness, supposed “compassion” and a few lines of not so funny humor.

Saturday noon and I am watching the movie: *Machine Gun Preacher* – The life of an ex biker from Pennsylvania who went to Sudan and built an orphanage. Everything seem trivial and *ephemeral* watching this movie tell the story of how one group of “religious” men murder, rape, torture, burn alive and kill another group solely due to their “different” religious beliefs and the story of the children who are made to kill their mothers and join a rebel army. They are so young and they will never know the meaning of INOCENCE.

I think to my self, how is this possible? What can take men on this destitute road of the soul to become so entirely separated from their humanity and alien to them selves? I think to myself, what right do I have to feel angry or bitter – EVER?

The meaning of the word EXTREME becomes meaningless and obscure. The “norm” for these people lives is nothing but extreme! And I think to myself – How far are we as people anywhere, from becoming just like those destitute souls and murderous men?

So all the small stuff of daily life that makes one angry or bitter or just unhappy is really just small stuff and not worthy of you stressing over any of it – Enjoy I say to myself take a deep breath exhale slowly and enjoy you as hole, cause you never know when things will really turn nasty..... just ask the children of Sudan.

“BIAFRA (Kobe)” / Yoram Benhaim

Not sure why he came to my mind out of the blue, as if just visiting for a short time, saying Hi and don't forget me..... and I will not!

For those of your readers, who do not “know” Biafra the man not the country that he was named after due to his very thin structure (Physics) as a young man (He did stay thin to his last day). Biafra came with a group of kids who were “adopted” kind of by the Kibbutz. The Ben Zvi's family took him in and he became very friendly with many of Bnei kittot – Zvi, Offer and Assor.

His actual name is Kobe but in his youth we named him Biafra. Biafra came in and out of my life a few times, most were good times and some were not so good. He was always dressed as a true “FRECH” and spoke with a Moroccan accent – or so I thought at the time. On our second meeting (after the Kibbutz) we both lived in Eilat and one stupid day I got into a physical fight with him and that thin guy gave me a lesson as to how you fight a street fight and not – never touch the face or balls kind of

fight – Kfar - Hanassi survival style. Anyway after he kicked the shit out of me we stayed friends although not a close kind of friendship. I always thought of him as a small time crook, not in a bad way but very different life style than mine and I kept my distance most of the times. Then after we moved to New York we met again and Janis, I, and the kids came often to his home for BBQ or dinner and had good times with him his wife Louise and the two girls whom we all knew from the times in Eilat. Now officially named Kobe he was a very generous and compassionate man on the one hand --- but also carried the “Black marks” of his youth environment and culture his father being very strict and physically abusive at times. A few years ago he was

diagnosed with cancer and he immediately started the treatments. That is when I came to KNOW the kind of man he really was. Always optimistic never complaining, showing no fear he carefully planned his exit out of this world making sure all debts are closed and the girls and now ex wife who came back and took care of him to the very last minutes of his life, are taken care of. I remember coming to see him two days before his death in his home. He was sitting on the bed and joked with the many friends who came to say good bye. We were all crying in our hearts and he was making the jokes..... then he tired and slowly walked back to his bedroom with the help of Louise – she really took care of him and he was not always “nice” to her.

Coming by where I was standing he came loose of Louise hold and walked towards me and gave me a hug and said quietly in my ear – Take it easy friend and be well, I will see you tomorrow. He died two days later. So good bye friend you showed us all how one can die with courage and dignity looking death straight in the eye and never blinking.

Yoram

דני היקר,
למרות שכמעט נרדמתי בקריאת מאמרך ה"משמעותי" מהשבוע שעבר,
אני מקדיש לך באהבה, רגע של תשומת לב שלה אתה כל כך זקוק, כנראה.

על המומחיות שלך, דני, בזריקת אנשים מהקיבוץ, אין עוררין לאחר שחוות זאת על בשרך
כאן, בביתך, בעקבות זריקתך מכאן על "פעילות יתר בתחום הגינון".
לדעתי רק הפסדנו "חקלאי" בחסד עקב כך. חסרונך בתחום זה מורגש עד היום.

ברבות הימים אולי אקים פסל גדול לכבודך כשם עשו זאת לשועי עולם: סטאלין,
סדאם חוסיין ואחרים. פסל שיסמל את **משמעות חייך** בעולמו הדל.

דגם ראשוני מובא להלן:

Sorry, but you
asked for it !!

על זה כל
הרעש!!!??

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

המעין של חלם...

בעיר חלם שהתפרסמה בחכמיה המופלגים
התכנסו פרנסי היישוב בפנים מודאגים!
המעין המקומי שהזרים מי שתייה לעיר
יבש, והפך לקילוח דלוח, עכור וזעיר

כמקובל התכנסו החכמים לדיון מה עליהם
לעשות
ישבו על המדוכה כהרגלם שבעה ימים ושבע
לילות

עד שצץ במוחם הרעיון הגאוני: יש להחליף את המגוף
ולמשבר הזרימה החמור של המעין - יגיע ב"ה - הסוף...

חיש מיד ללא דיחוי ואומר ניגשו למלאכת ההחלפה
* חמורו של בורידן

נזרק המגוף הישן ובמקומו הותקן חדש בעל ספיקה גבוהה
שמחו החלמאים בפועלם ומיהרו לביתם לברך על נטילת ידיים...
אך שוד ושבר... למרות ההחלפה, מהברזים בבית לא יוצאים מים!

שוב התכנסו החכמים והסכימו שחייבים לחשוב ולפעול אחרת
הרי ברור שהבעיה אינה במגוף אלא טמונה בצנרת...
צינורות רחבי קוטר הובאו מיד, והחלה במרץ החפירה
רק תושלם החלפת הצנרת – אמרו בביטחון - ויגיע הקץ לצרה...

והנה הצנרת החדשה הונחה אחר כבוד במקומה
המגוף החדש סובב במלואו, וכולם חיכו לשפע הזרימה
אך שוב למרבה הצער ודאבון הלב
מהברזים בבית יצא עדיין קילוח עלוב ומאכזב

אז שוב מתכנסים ומתדיינים חכמי העיר מה עוד ניתן לעשות
ופה אחד הוחלט: על תושבי העיר, יש לאסור לשתות...
מכיוון שהן הצנרת והן המגוף כידוע לכול, חדשים
בעיית המחסור במים נובעת בשל המשתמשים....

רק החמור המקומי שהתריע ואמר כול הזמן:
רבותי מתי כבר תבינו שהבעייה מתחילה ונגמרת במעיין...
וגם כשקמלו השדות המוריקים והפכו לציה ומדבר
עדיין לא השכילו להבין במועצת חכמי חלם שכבר מידי מאוחר...

בחלם וסביבותיה השתרר הלם רבתי בעקבות המשל
למרות הידענות המפורסמת של חכמיה לא הובן הנמשל...
על איזה מעיין מדובר? ועל איזה משבר ???
ואיך זה שדווקא מחמור מבקשים לקבל הסבר...

ובכן גבירותי ורבותי הנה לכם רגע של וידוי:
לצערי, כרגיל במקומותינו, רב הנסתר על הגלוי...
חמור פשוט "יצא מן האוורווה" ונוער במשך שנים
החמורים האחרים שומעים, אך דבר אינם מבינים...

* משל של הפילוסוף הצרפתי מהמאה ה-14 ז'אן בורידן הנשען
על משל קדום יותר של אריסטו.

אבי

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

אי הגיון / אבי רוזנקרנץ

במבחן האחרון בבגרות במתמטיקה 5 יחידות + / - קיבלו הנבחנים את המשוואה הבאה (משוואה ללא נעלמים...) והתבקשו להשיב עליה ולנמק את תשובתם:

לפניך 3 משוואות פשוטות למראה ולחבנה... אנא הסבר פרט ונמק:

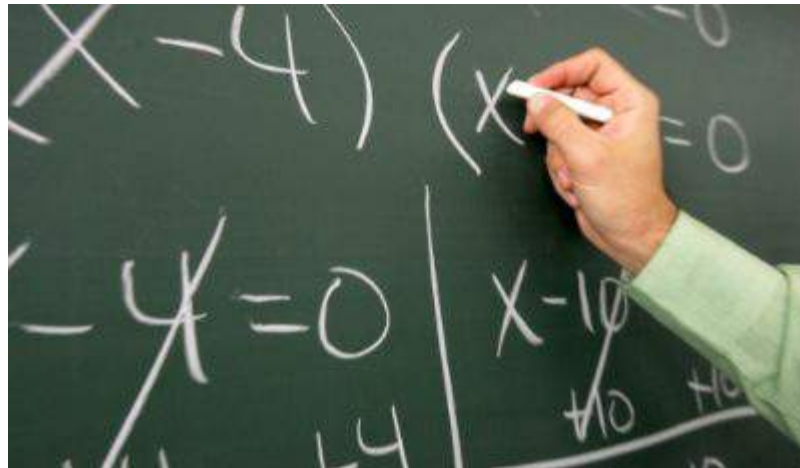
$$300,000=56$$

$$300,000=135$$

$$135=56$$

התלמידים התלוננו בפני משרד החינוך שהחומר שנדרש לפיצוח המשוואה הנ"ל לא נלמד במהלך שנת הלימודים, וכי הם רואים בהצגת השאלה ניסיון ציני להכשילם!

תגובת משרד החינוך: אנו מצפים מתלמידי 5 יחידות + / - לחשוב מחוץ לקופסה.. ולפעול ב(אי) הגיון...

אבי

אוט ער גי זוגט... / אבי רוזנקרנץ

אומרים שביידיש זה נשמע יותר מצחיק... אז אומרים! זה בדיוק התרגום של הכותרת כלומר: אז הוא אמר... והכוונה היא בעצם לזלזל באמירה של בעל הדברים ולומר עליו בנימוס: הוא מדבר שטויות! עכשיו לאחר שהתרגום הוסבר איך זה קשור לעינינינו??? (בהנחה שהכול קשור)

לאורך כמעט 4 עשורים שאני חבר קיבוץ... (לא צחוק מעל 2/3 של חיי הבוגרים) שמעתי לא פעם את המשפט האלמותי: **זה יהרוס את הקיבוץ!!!** אמרו את זה לאחר שהוחלט לסגור את המקלחת הציבורית – אז אמרו... אמרו את זה כאשר הוחלט להכניס לבתי החברים טלפון פרטי – אז אמרו... אמרו את זה כאשר הוחלט על הלינה המשפחתית!!! – אז אמרו... אמרו את זה כשהוחלט על מעבר לתקציב אישי... – אז אמרו... אמרו את זה כשהוחלט על סגירת חדר האוכל... – אז אמרו...

מתאר לעצמי שכול אחד שיפשפש בזכרוננו יוכל למצוא לפחות עוד החלטה אחת או יותר שלאחריה הוא או אחרים היו מוכנים להישבע בנקיטת חפץ שזה סופו של הקיבוץ.

אז אמרו...

מצד שני, אין ספק שכול אחת מההחלטות האלו "תרמה את חלקה" לערעור היסודות עליהם בנו האבות המייסדים את החזון שלא לומר החלום הקיבוצי... אך בין הסערות, המשברים, מפחי הנפש, וכן פה ושם התעלות זמנית... המשיך הקיבוץ להתקיים ולהתקדם אל קיצו הבלתי נמנע... כיוון שמתברר שהסוף הגיע כשאף אחד כבר לא **אומר את זה...**

לפחות לא בקול חזק וברור כדי שמישהו ישמע...

כאשר שקיפות הופכת למילה גסה... ותקשורת פנימית כנה ואמיתית הופכת לאויבת הציבור, ולכן מה הפלא שהקיבוץ "חוגג" את "ניצחוננו" בבית המשפט על חבר וותיק ממיסדיו שתבע בסה"כ את זכויותיו, בשעה שהוא למעשה גם מממן ממיסיו הגבוהים, את שכר טרחתו של העו"ד המלוקק (חוזר בי מהאמירה הפוגענית... ניתן להשמיט מהביטוי את האותיות מם, למד, וו, ולשבץ את הנותרות כאוות רצונכם ועל אחריותכם...) שטוען בשם הקיבוץ נגדו – נגד החבר. שלא יהיה לכם ספק. העו"ד יקבל את מלוא

שכרו על פרי עמלו... ואתם (אנחנו) נשלם על זה.

לא מספרים לכם בשום מקום כמה עוד תביעות מנהלים ממש בימים אלו
חברים נוספים נגד הקיבוץ ומדוע בכלל נאלצים היו לפנות לעזרת בית
המשפט בכדי להשיג את זכויותיהם נגד הקיבוץ - בשר מבשרם.
ייתכן שבקרוב יספרו לכם על עוד ניצחון פירוס שכזה של "הקיבוץ" נגד
מי מחבריו, צעירים יותר או וותיקים פחות (או להיפך)...
מי שעדיין לא הבין שזמי זה הקיבוץ והקיבוץ בלי זמי זה הכול אבל לא
קיבוץ... שיקום...

גם אף אחד לא יספר על אותם חברים שגזרו על עצמם "גלות פנימית"
(מרצון כלומר מחוסר ברירה...) ולא מוכנים לשמוע כלל על קיצור שליש
בשל התנהגות טובה... לא יספרו לכם כי על זה לא מדברים ואת זה גם לא
אומרים... אבל אופס... עוד חבר ועוד משפחה שכבר לא בקיבוץ ברוחם
אלא במקרה נמצאים שם רק פיזית אם טרם הלכו לעולמם...
כי הזמנים בהם מערכת השיח הקיבוצית נדדה מהמדרכות, חדר האוכל,
מועדון החברים, דפי העלון (אין צורך למחוק, שום פורום אינו מיותר), אל
עבר אולמות בתי המשפט, בהם גם שופטים נכבדים לכאורה חוששים
לפסוק לטובת החבר מן השורה, מאימת התקדים העלול להיווצר בפסיקתם,
הזמנים הללו יחלפו ויקום שופט אמיץ ויגיד: **עד כאן!!!**
כדור השלג שיתחיל להתגלגל במורד המדרגות של בית המשפט ההוא לא
יותר אחריו אבן על אבן ממה שפעם נקרא **קיבוץ** והיום רק רשם העמותות
עוד קורא לו כך....

את זה אף אחד לא יאמר לכם. אז הנה אמרתי ומצידי תוכלו להגיד עלי
אפילו ביידיש: **אױט ער גי זאגט...**

וכדי לסיים בנימה אופטימית...

אבי

היתה שנה מיוחדת בשבילי, זו היתה השנה השתחררתי מהצבא ועזבתי את הקיבוץ בפעם הראשונה. כשהתגיסתי באוגוסט 65 תקופת השירות היתה שנתיים וחודשיים, לקראת הסוף הוסיפו לנו ארבע חודשים וכשעמדתי לסיים את השנתיים וחצי האלה הוסיפו לנו עוד ששה חודשים. בתשלום. כמו שרות קבע. אבל אז כל המשכורת הלכה ישר לקיבוץ ולגבי זה אמר ששה חודשים ללא תשלום. זה היה ההסדר אז, וקבלתי את זה כמובן מאילו.

עם כל זה לא הכל היה שלילי, שש שבועות לפני הסיום, עברתי עם יחידה קטנה מעורבת של צנחנים ונחל מוצנח, לקיבוץ שדה בוקר, המסימה היתה לשמור על בן גוריון. ללא ספק זו היתה החוויה הכי יפה והכי מעניינת שלי בצבא. הוא היה גר בצריף המפורסם שלו עם שמירה שלנו ועוד כמה "שינבתניקים" שגרו מאחורה.

בן גוריון לא היה פעיל במיוחד במשך היום אבל לקראת הערב ללא יוצא מן הכלל הוא היה יוצא להליכה של שלוש או ארבע קילומטר, אנחנו הלכנו איתו עלפי רוב מפוזרים על הגבעות מסביב, אבל שניים מאיתנו תמיד לידו, וכך יצא לי כמה פעמים ללכת לצידו. הוא תמיד היה פותח בשיחה לפעמים שיטחית אבל לעתים גם יותר מעמיקה.

הוא היה בכפר הנשיא ב 64 ואמר לי כמה שהוא התרשם לטובה מהאנגלים במקום. הוא תמיד השאיר בי את הרושם שהתענינות שלו היתה כינה ואמיתית. הוא היה אישיות גדולה ו"ג'נטלמן" אמיתי, כמה שחסרים לנו היום מנהיגים כמהו בישראל....

חוץ מהמסימה עצמה, גיליתי גם כמה שדה בוקר היה מקום נחמד, במקרה אזור המגורים שלנו גבל באזור המגורים של המתנבדות וזה דרש הסדר מידי של שילוב כוחות, המשיכה היתה הדדית שלהן אולי יותר כלפי המדים אנחנו יותר כלפי ה"האינטלקט" שהן שידרו, וכך עברו עלינו לילות ארוכים של דיאלוג פילוסופי ושירה בציבור....כן.

כל דבר טוב חייב לבוא לסיומו. ב 17 לאוגוסט 68 השתחררתי מהצבא וחזרתי לקיבוץ.

החיים היו טובים. כמעט מיד פגשתי את החברה החדשה שלי, מתנדבת אנגליה, שמה היה ווין וויליאמסון {תמונה מצורפת} היא הייתה יפה כל כך ואני הייתי כל כך מאוהב. הבעיה היחידה היא כשהחיים טובים כל כך הזמן עובר מהר מדי, וכך לאחר 3 חודשים כחבר קיבוץ החלטתי לעזוב את החממה הזאת ולסוע עם החברה שלי לאנגליה.

כיוון שלא היה לי גרוש על הנשמה, בקשתי מהקיבוץ את דמי הכרטיס, אחרי הכל המשכורת שלי מהצבא נכנסה לקופת הקיבוץ.

להפתעתי הקיבוץ אישר מיד, וכך היה ב 20 לדצמבר 68 עלינו על מטוס אל על שהעביר אותנו ללונדון. היה לי 30 אולי \$ 40 בכיס אבל זה לא הדעיג אותי לרגע, כשהחברה שלי לצידי ולונדון מחייכת לקראתי, הרגשתי טוב עם ההחלטה שלי והיה לי בטחון עצמי חזק שנתן לי הרגשה שהכל יהיה בסדר.

כמעט 5 שנים חייתי בלונדון, זו היתה תקופה יפה ומרגשת על פי רוב, אבל לקראת הסוף היחסים עם החברה היתקרו, מזג האוויר התחיל להעלות לי גרה ולא עשיתי מספיק כסף, אז אמרתי תודה לונדון להתראות וחזרתי לקיבוץ, זה היה האביב ב 73.

מה שקרה לאחר מכן זה פרק אחר בחיי וזה אולי סיפור לפעם אחרת. חג שמח לכולנו. דני.

לכתוב או לא לכתוב? זו השאלה! / דוד אלמן

תוך כדי חיטוטי בעברנו מצאתי מאמר מעניין של עלון חברת הילדים "כופרי הדבר" (זוכרים?) המאמר מגליון 10 מתאריך 30/5/2003 ומתייחס לנושא מאד רלוונטי. שיכתבתי מחדש את המאמר מאחר והמקור קצת קשה לקריאה. אבל המאמר הינו מילה במילה כפי שנכתב במקור.

----- ציטוט מהמקורות -----

דבר הכופר

שלום לכם קוראים נאמנים!
מילת המפתח כאן היא "קוראים", בניגוד ל"כותבים", שהם הרבה פחות נאמנים, ועל כך הייתי רוצה להרחיב את הדיבור הפעם.
באופן אישי, בזמן האחרון מטרידה את מנוחתי (ומדירה שינה מעיני) המחשבה המצמררת שיתכן שלבני המשק הידוע בכינויו "כפר הנשיא" אין מה לומר לעולם. אין מסר לאומה.
את ההנחה הזו אני מבססת על גסיסתו האיטית אך המדאיגה של העיתון עליו נכתבות שורות אלו, עקב תת תזונה מתמשך הגובל בהזנחה פושעת מצדכם. כן כן - אתם!
מצד שני זה נשמע קצת בלתי סביר שלאף אחד אין מה להגיד, בהתחשב בעובדה שמרבית האכלוסיה המקומית נוהגת ללהג ללא הכרה על מגוון עצום של נושאים באופן עקבי ומתמשך.
אם כך, נשאלת השאלה: במה האשמה?
ישנן מספר סברות ותרוצים מקובלים, אבל לאחר שחקרתי את הנושא לעומק, הגעתי למסקנה (הברורה) שזאת לא אשמתכם. הבעיה נעוצה בסוג מסויים של הפרעה נפשית: פחד במה עמוק ובלתי נשלט, הנובע מהיותנו יצורים מופנמים ומסוגרים, שוכני מערות אפלות וטחובות, הנתקפים בהלה היסטרית עקב המחשבה על חשיפה ציבורית מכל סוג שהוא, טריוויאלי ככל שיהיה.
הבעיה העיקרית בהוצאת עיתון כאן, היא שבנגוד לזיוני שכל בלתי מחייבים שכל זכרון שלהם נעלם בין תאי המוח הלומי האלכוהול של שאר חברינו, זוהי עדות נצחית לעליבותינו הקיומית.
ובכן, כאן אני מגיעה לפתרון, שעליבותינו הקיומית נורא משעשעת (אותי, לפחות, באופן אישי) ו-ב-למה לעזאזל אכפת למישהו מה יחשבו חבורה של מגרבים כפייתיים כמונו?
או במילים אחרות, לטובת מי שעדיין הבין את הפואנטה, תביאו חומר, ורצוי שיהיה חומר טוב.

שלכם

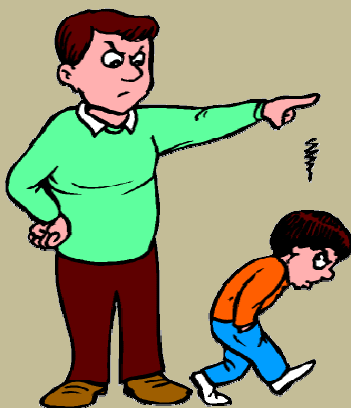
המערכת

----- סוף ציטוט -----

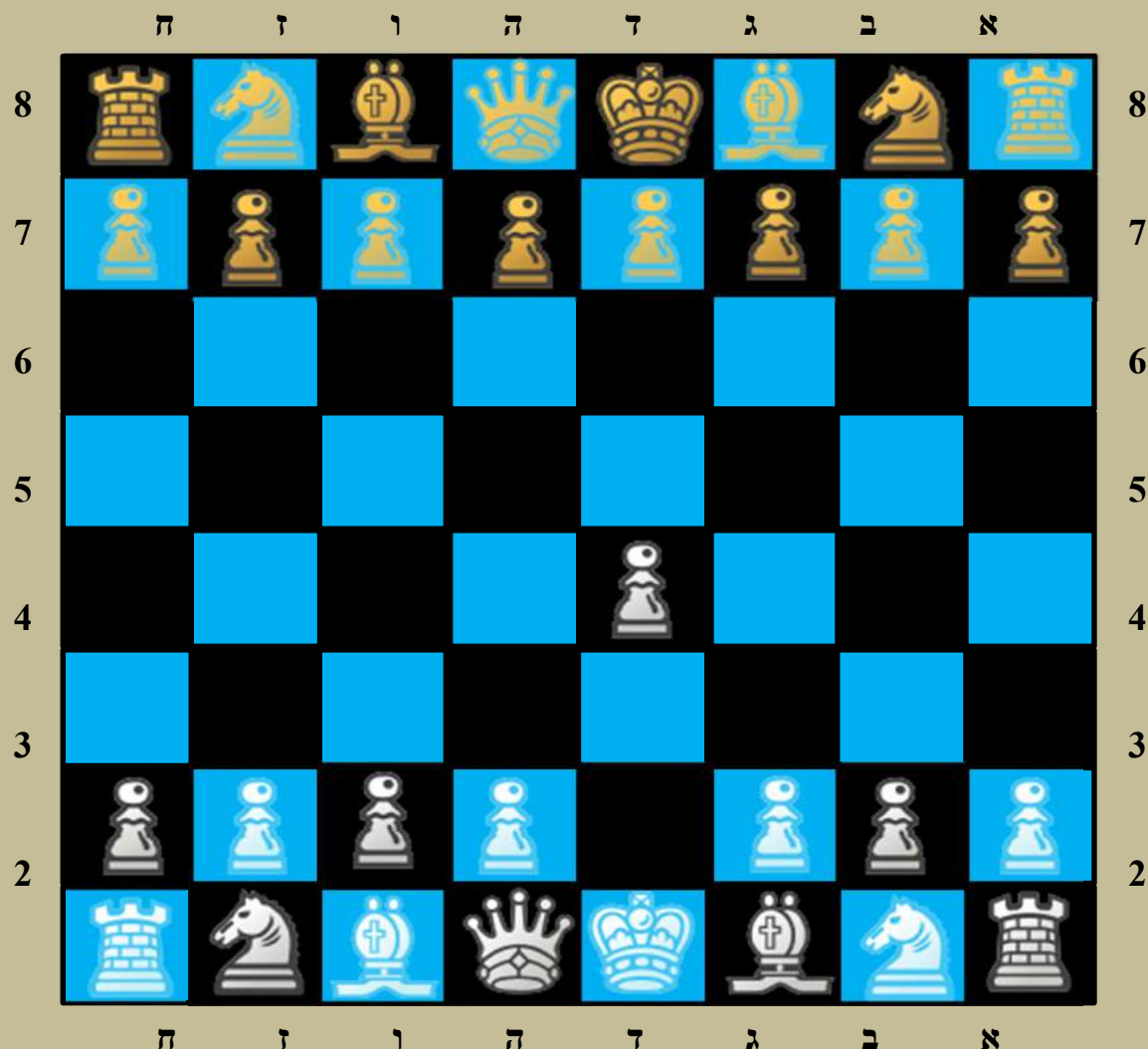
המערכת, אליבא ד"כופרי הדבר" בנויה מרשימות שפורסמו אז:

נריה אגם, נירית גינת, אוהד דבולט, מלי עמית, גיא ווגנר,
מיטל וואלאך, אלון בוסקילה, דריה בילגורי, רן גינת,
יבין בן-רשף, אייל איסטון (בהופעת אורח), רותם איילון,
שוני וולאך, דותן קוניגס, תומר וויטהם, אלעד שרקי,
ארי טלברג, אורי ארגמן (בהופעת אורח), עודד כץ, שגיא כץ,
ארז בילגורי, יניר קורנבליט, איילון מסר, אלון קוניגס, דותן מעין,
אביב אלמן, קרני פוקס, לי קפלן, ישי מלכה (הופעת אורח),
לירן לינטון, יפעת דבולט, עינת מסר, תום הולצמן,

חיטט ושלף מהעבר: דוד אלמן

שח...מט או לא?

בפינה זו יתקיים כל שבוע מהלך אחד של המשחק כאשר הקוראים ינהלו את המשחק עצמו.

אתם הקוראים תתבקשו להציע את המהלך הבא. המהלך שייקבל את מירב הקולות יבוצע ויופיע בדף זה.

המהלך הראשון לשבוע זה הינו - **"רגלי ד2 ל- ד4"**
המהלך הבא של **הכתומים**

מעתה ואילך אתם תבצעו את המהלכים

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם

Nostalgia Ain't what it used to be

אח... כן... היו זמנים... היו זמנים.....
העבודה הייתה פיזית וקשה. לא היו מזגנים או מחשבים. אפילו
טלפונים לא היו. על טלוויזיה אולי היו שמועות...
אבל הייתה שמחה שהתבטאה בריקודים עד אור הבקר.
שמחה שהתבטאה במערכת "דיגולוגיה" מפותחת.
"אולי בזכות... אותם ימים....."

